

## Conferentie

Ha, we hebben een Interessante Lucratieve Klus. We gaan een belangrijke conferentie verslaan. Dat vergt voorbereiding, wat ik je brom. Dat betekent ruim een etmaal van tevoren de trein opzoeken, of de juiste route (als de belangrijke conferentie binnen mijn stadsgrenzen plaatsvindt en ik er warempel zelf heen durf te rijden). Het betekent een grote tas inpakken, met daarin opgeladen BlackBerry om op te schrijven wat ze allemaal zeggen, geluidsapparaat, voor als ik met BlackBerry niet kan bijhouden wat ze allemaal zeggen, kakelverse reservebatterijen voor geluidsapparaat, bloknoot voor als alle techniek mij in de steek laat, uitdraaien van workshopinformatie en programma, appel, crackertjes en fles water voor onderweg, achterstallige kranten en tijdschriften voor onderweg, voor als ik de uitdraaien uitgelezen heb, een plu omdat er regen is voorspeld. Tas kan bijna niet meer dicht, maar ik ben er helemaal klaar voor. Toch? Er kan morgen niks misgaan? Toch? Het begint goed. Sterke bak koffie gehad, lekker koekje erbij. Kekke goodybag gescoord bij informatiekraampje, met tussen een berg nutteloze folders waaratje een rol pepermunt, een opschrijfboekje en een knots van een balpen. De eerste sprekers zijn aan het woord. Hoef ik lekker niet op te schrijven, morgen krijg ik hun verhandeling op PowerPoint gemaild. Ontspannen zak ik weg op mijn comfortabele bioscoopstoeltje. Maar dan komt de Plenaire Discussie. Wakker worden, het wordt menens! IJverig noteer ik de kritiekpunten, de knelpunten, de aanbevelingen, de helaas grotendeels onverstaanbaar gemompelde vragen en discussiepunten uit de zaal. Het loopt gesmeerd. Maar dan verdwijnt plotsklaps mijn schrijfschermje en loeien The Ramones 'Rockaway Beach', dwars door het betoog van de Staatssecretaris. Vergeten de telefoonontvangst uit te schakelen. Als ik dat alsnog doe, zie ik dat ik een opdrachtgever wegdruk, die ik al wekenlang probeer te bellen. En tot overmaat van ramp heb ik nu een stuk gemist. Gelukkig heb ik het geluidsapparaat nog. Maar waarom zie ik in plaats van verspringende secondetjes een vette batterij op het scherm? Juist, lege batterijen... Bij het verwisselen wil het apparaat eerst niet open, vervolgens schiet het als een katapult de lege batterijen door de zaal. Eentje ketst tegen de kale schedel van een toehoorder. Schichtig duik ik weg, straks heb ik nog een schadeclaim aan mijn broek. Ik wurm de verse batterijen in het apparaat, dat vervolgens zijn geheugen kwijt blijkt te zijn, en aan een halfuur durende opstartfase meent te moeten beginnen. Gejaagd tik ik de discussie in de BlackBerry, met een dreigende RSI ga ik de pauze in. Als ik de gemiste opdrachtgever terug wil bellen, staan er nog 3 gemiste telefoontjes in de oproepenlijst. Wie waren dat? Daar mag ik niet achter komen. Eng, misschien is er wel iemand dood...Terwijl ik een moeizame boodschap inspreek op de voicemail van de gemiste opdrachtgever, wenkt mij de conferentievoorzitter. Het programma is omgegooid. Ik moet nu workshop 6.3 verslaan, in plaats van workshop 5.2, terwijl workshop 4.1, een uur later, is veranderd in workshop 2.03, die niet, zoals in het programma staat aangekondigd, in de Voltairezaal wordt gehouden, maar in de Trèveszaal. Misschien kan ik dan ook nog halverwege even binnenwippen in de Oranjezaal, voor workshop 9.6? Met de beefhonger in mijn donder (te laat voor de lunch, alle lekkere broodjes waren al op, en hambroodjes lust ik niet), draaf ik de verdere middag als een bezetene van de ene naar de andere verkeerde zaal, pijlen wijzen kanten op waar ik niet moet wezen, ondertussen brullen de Ramones weer door de suizend stille wandelgangen, omdat ik de BlackBerry andermaal niet blijk te hebben uitgezet, ik zoek naar de juiste papieren, maar stuit op niets dan achterstallige kranten en tijdschriften, paraplu (de zon straalt door de ramen van de plenaire zaal), het geluidsapparaat doet het inmiddels weer, maar ik heb het niet aangezet. In de theepauze schiet ik links en rechts mensen aan, die me dan maar moeten vertellen wat daarbinnen allemaal voor baanbrekende statements zijn gemaakt. Ze zijn nog zo gek om dat nog te willen doen ook, ondanks het opnieuw ingezette Ramones-geloei uit mijn BlackBerry, die ik het zwijgen weer moet opleggen, het zoeken naar een bloknoot omdat Vriend BlackBerry is vastgelopen en ik niet wil vertrouwen op het geluidsapparaat, waarmee ik vast en zeker een nieuwe stommititeit heb uitgehaald, de appel, de fles water, verpulverde crackerkruiden, propfen achterstallige kranten, die bij de zoekactie uit de tas komen rollen, het uiteindelijk opdiepen van de dikke balpen, die uit elkaar springt in twintig onderdelen, die alle kanten uitspatten, de stress, nee, de waanzin in mijn ogen... Volgende keer mijn tas minder vol pakken, batterijen tijdig vervangen, de ontvangst van BlackBerry

uitschakelen? Ach...Een week later verschijnt in mijn mailbox een compliment van de organisatie: schitterend, zo helder en kernachtig ik de conferentie heb weten samen te vatten.